

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **P. T.**, v řízení zastoupené JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Kosmonautů 10, o žalobě proti zásahu žalované spočívajícímu ve vykázání ze společného obydlí dne 22.2.2012,

t a k t o :

I. Určuje se, že zásah žalované vůči žalobkyni spočívající ve vykázání ze společného obydlí dne 22.2.2012, **byl nezákonný**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28.691,48 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Nováka, advokáta se sídlem Praha 2, Sokolská 60.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá ochrany před zásahem žalované učiněnému proti žalobkyni dne 22.2.2012 spočívajícímu ve vykázání žalobkyně ze společného obydlí na základě oznámení jejího manžela.

Namítá:

- 1) skutečnosti o prvním vzájemném oznámení, které podala 4.1.2012 žalobkyně proti svému manželovi;
- 2) že žalovaná při vykázání vycházela jen a pouze z tvrzení žalobkynina manžela z 25.1.2012, 21.2.2012 a 22.2.2012, že byl a je žalobkyní bit. Žalovaná ani nezjišťovala další skutečnosti, žalobkyni nevyslechla, neprovedla žádné svědecké výpovědi; nebylo tedy nijak prokázáno, že žalobkyně je násilná osoba, že své jednání (urážky a výhrůžky) opakuje a stupňuje, že je vznětlivá a nevypočitatelná, atd.;
- 3) že přestože podala proti vykázání obsáhlé námitky, tyto byly v jediné větě odmítnuty, aniž by toto rozhodnutí bylo jakkoli odůvodněno.

Žalobkyně doplnila žalobu podáním došlým soudu dne 14.8.2013, v němž popisuje svou verzi událostí od 4.1.2012 do vykázání a dále až do 19.4.2012. Navrhuje k důkazu svou účastnickou výpověď, fotografie týkající se žalobkyniných zranění po napadení manželem, lékařské zprávy ze dne 4.1.2012 a 14.3.2012, rozsudkem o určení výživného manželky, návrhem na rozvod, dohodou o vypořádání vzájemných majetkových vztahů, úpravě práv a povinností společného bydlení a o vyživovací povinnosti pro dobu po rozvodu, potvrzením sociální pracovnice, předvoláním k jednání ve věci úpravy práv a povinností k nezl. N. T., jakož i záznamy o žalobkynině podání vysvětlení na Policii ČR ze dne 4.1.2012 a 14.3.2012. U dnešního jednání navrhla dále zprávu MUDr. P. o stavu žalobkyně předmětného dne a rozbořem osobnosti žalobkyně od PhDr. L.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že vůči žalobkyni postupovala v souladu se Závazným pokynem policejného prezidenta ze dne 23.12.2009 č. 166/2009, o provádění vykázání (dále jen „Závazný pokyn“). Na provádění vykázání se m.j. podílela i inspektorka, která byla k posuzování incidentů řádně proškolená. V posuzovaném případě byly naplněny podmínky opakování a dlouhodobosti, neboť první skutek byl oznámen již v lednu 2012, celkem byly oznámeny čtyři skutky. Fyzické napadení se stupňovalo, bylo častější a krutější, kdy došlo i k jasnému a nezpochybnitelnému rozdělení rolí – jakkoli první oznámení učinila žalobkyně, následující tři po sobě jdoucí oznámení učinil její manžel, který i uvedl, že pokud dal žalobkyni facku on, bylo to v sebeobraně. Byla naplněna i podmínka neveřejnosti, neboť k násilí docházelo ve společně obývaném bytě. Po žalobkyni nebylo 22.2.2012 požadováno při vykázání podání vysvětlení, když v tomto okamžiku dochází k realizaci toliko nezbytných úkonů, navíc byla žalobkyně v daném okamžiku hysterická. Ve věci bylo provedeno šetření u sousedů. Dle manželova vyjádření žalobkyně vůči němu použila opakovaně hanlivé a urážlivé výrazy, t.j. slova debil, hajzl a že smrdí. Manžel rovněž uvedl, že je vznětlivá a nevypočitatelná, neboť při každé hádce vybuchne, začne po manželovi házet věcmi nebo jej jimi začne bít; manžel nikdy neví, co jej po návratu domů bude čekat.

Žalovaná navrhovala k důkazu spis Generální inspekce bezpečnostních sborů (která se po 22.2.2012 případem též zabývala), výslech koordinátora pro případy domácího násilí (který však na místě nebyl, věc s ním konzultovala svědkyně Z. telefonicky), výslechem (bývalého) manžela žalobkyně a výslechem pracovnice orgánu sociálně právní ochrany dětí, která má znalost o poměrech v rodině.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 27.9.2012 č.j. 22 A 47/2012-60, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013 č.j. 6 As 62/2012-18.

Krajský soud o věci rozhodoval opakovaně rozsudkem ze dne 3.10.2013 č.j. 22 A 47/2012-117, ten však byl Nejvyšším správním soudem opět zrušen rozsudkem ze dne 26.3.2014 č.j. 6 Aps 9/2013-25.

Konečně krajský soud rozhodoval o věci i rozsudkem ze dne 30.6.2014 č.j. 22 A 47/2012-164, ovšem i ten byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015 č.j. 2 As 146/2014-38.

Krajský soud znovu přezkoumal postup žalované na základě skutkového stavu zjištěného ke dni zásahu - 22.2.2012 [§ 87 odst. 1 věta za středníkem zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a po níže uvedeném doplnění dokazování dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu spisového materiálu žalované a Magistrátu města Přerova soud zjistí, že co do vzájemných vztahů žalobkyně a jejího manžela byla žalovaná kontaktována poprvé dne 4.1.2012 žalobkyní, která oznámila, že ji manžel napadl dne 4.1.2012 v 16:00 hod. v jejich společném bytě. Dále následují oznámení manžela žalobkyně o útocích žalobkyně, k nimž mělo dojít 25.1.2012 okolo 15:30 hod., 26.1.2012 okolo 9:30 hod., 21.2.2012 v době od 15:00 do 15:20 a 22.2.2012 před 16:00 hod. Krom protokolů o podání vysvětlení sepsaných toliko s manželem žalobkyně (vč. otázek SARA) je obsahem spisového materiálu lékařská zpráva z 25.1.2012, podle které měl tohoto dne manžel žalobkyně hematoma pod pravým okem, mnohočetné pohmožděniny s hematomy po celých zádech, podlitiny ve vlasaté části hlavy, škrábance na krku, krevní tlak 150/100. Veškerá shora uvedená oznámení žalobkyně a jejího manžela byla přestupkovým orgánem odložena, neboť nikdy v žádné z těchto věcí nebyl podán návrh na projednání přestupku. Před vykázáním bylo provedeno prověření u sousedů, kdy nikdo z dotázaných nikdy z bytu žalobkyně a jejího manžela neslyšel žádný křik ani hluk.

Krajský soud doplnil dokazování výsledky svědků D. Ž. (strážníka Městské policie Přerov) a I. Z. a I. S. (policistů Policie ČR).

Svědka D. Ž. ve své výpovědi uvedl, že na vykázání žalobkyně 22.2.2012 si pamatuje, zejména na to, že to celé mělo emotivní průběh, když byla matka oddělována od malého dítěte. Žalobkyně při tom pochopitelně brečela celou dobu. Městská policie byla požádána Policií ČR o spolupráci, kdy po příjezdu spolu s policistou S. zazvonili na byt, otevřel jim pan T., šli dovnitř, kde svědek Ž. stál

v předsíni u dveří do kuchyně, kde se celé vykazání odehrálo. V době přítomnosti svědka Ž. na místě nebyly nikterak získávány informace od sousedů či jinak v okolí, on jsem byl přítomen jen u samotného aktu vykazání. V té chvíli již byl policista S. rozhodnut, nic nezjišťoval, jednalo se jen o samotný akt vykazání. Svědek Ž. na místě nevnímal, že by vznikala nějaká časová tíseň, že by bylo nutno v časové tísní rozhodovat, zasahovat apod. Nevnímal ani žádnou agresivitu ať už ze strany žalobkyně či jejího manžela.

Svědčyně I. Z. ve své výpovědi uvedla, že na vykazání žalobkyně 22.2.2012 si pamatuje dobře, kdy vykazání předcházelo několik oznámení pana T. a již předcházející případ policisté konzultovali s krajským metodikem pro domácí násilí. Pan T. se opakovaně hroutil a brečel, situace byla složitější i tím, že T. měli malé dítě a vždy je problémem odtrhávat dítě od matky. Předcházející oznámení byla dvě nebo tři, nebyl tam moc velký časový odstup, ke konci přicházel pan T. čím dál častěji. Při rozhodování vycházeli zejména z výpovědi pana T., když u domácího násilí zpravidla nejsou žádní svědci, pachatel sám se k ničemu nedoznává a vše probíhá za zavřenými dveřmi. Pro policisty byl rozhodující zejména psychický stav pana T., který se hroutil, uváděl, že se nechá od manželky bít a když se jednou bránil či jí násilí oplácel, hned ona volala policisty a dostal pokutu. Problém měl být i s dítětem, kdy manželka měla bránit panu T. ve styku s ním. Dokládal i nějaké lékařské zprávy o zranění. Pokud se týká samotného oznámení z 22.2.2012, svědkyně Z. si nevzpomíná na nějaké stopy po fyzickém násilí, šlo spíše o násilí psychické, kde vycházeli z psychického stavu pana T., jak ho policisté viděli. Pokud se týká vytěžování sousedů, pak se kolegové po okolí ptali, nicméně prakticky s negativním výsledkem. V té době bydlel ve stejném vchodě i jeden kolega policista a i on uváděl, že se z bytu nic zvláštního neozývalo. Svědkyně Z. sama u samotného vykazání nebyla, kolegové jí však říkali, že si vysvětlení žalobkyně neobstarali, protože žalobkyni nemohli sehnat. Žalobkyni viděla dříve než u dnešního soudního jednání, ovšem bylo to až po předmětném vykazání.

Svědka I. S. ve své výpovědi uvedl, že na události 22.2.2012 si vzpomíná, dostavil se na obvodní oddělení Policie ČR pan T. a hlásil napadení ze strany manželky. Svědek S. zpracoval věc jako návrhový přestupek proti občanskému soužití, který by se postoupil magistrátu. Ovšem lustrací následně zjistil, že se jedná o opakované oznámení, kdy ta předchozí zpracovávali jiní kolegové. Proto si vyžádal kolegyni Z., vyškolenou na domácí násilí. Postupovali následně podle SARA DN, což jsou jednak otázky, jak jsou ve spise, jednak vnitřní metodická pomůcka, kterou policisté používají současně ještě se závazným pokynem pro tyto situace. To násilí žalobkyně mělo být určitě fyzické - měly tam být nějaké údery a tahání za vlasy. Svědek si nebyl jist, ale „měl pocit“, že pan T. měl podlitiny na hlavě v obličeji a na temeni. Nebyly to přímo modřiny, spíše načervenalá pokožka po možných úderech. Pan T. ale odmítl/nežádal lékařské ošetření, přičemž jeho stav nutný lékařský zákrok nevyžadoval. Psychicky na tom ovšem taky nebyl dobře, aspoň tak působil, rozbrečel se. Kolegové se snad snažili sehnat i paní T., to svědek osobně nedělal, myslí si, že to skončilo s tím, že se jim ji nepodařilo kontaktovat. Výslovně uvedl, že čas ho nijak netlačil, byla to prostě normální práce v průběhu směny. To nejde uspěchat, něco přeskočit, prostě až zpracuje jednu věc, teprve poté jde dělat druhou. Nic mimořádného se v té době na oddělení nedělo. Pak bylo přistoupeno k samotnému

výkonu vykázání, k čemuž byl jako nezúčastněný přibrán svědek Ž. To už paní T. doma byla, ale bylo už rozhodnuto o vykázání, takže byl proveden jen samotný úkon vykázání s příslušným poučením žalobkyně o jejích právech a povinnostech, a to bez dalšího vysvětlení na místě. Žalobkyně panu T. před policisty nadávala, a to i sprostě. Pokud byl svědek S. tázán, zda výpověď pana T. o tom, že byl napaden, nějak ověřoval, uvedl, že k tomu nemá žádné prostředky, to je jednání, které se děje za zavřenými dveřmi.

Krajský soud hodnotil výpovědi svědků, a to jednak ve vzájemné konfrontaci, jednak v konfrontaci se spisovým materiálem. Soud neuvěřil tvrzení svědka S. o fyzickém násilí žalobkyně a na panu T. shledaných podlitinách (obojí právě 22.2.2012), když tato část výpovědi svědka S. nebyla podpořena výpovědí žádného z ostatních svědků, podlitiny nebyly ani zadokumentovány ve spisovém materiálu. Rozpory ve výpovědích svědků tu však nejsou v ostatních otázkách, protože jejich výpověďmi bylo prokázáno, že bylo vycházeno z výpovědi pana T., kdy šetření u sousedů sice provedeno bylo, avšak s negativním výsledkem. Před samotným aktem vykázání se žalobkyni nepodařilo zkontaktovat; při samotném aktu vykázání již její vysvětlení vyžadováno nebylo. V té chvíli už však byla situace silně emotivní, žalobkyně brečela a manželovi (i sprostě) nadávala.

Podle § 44 odst. 1 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k 22.2.2012 (dále jen „zákon o policii“), lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti.

Krajský soud předepisuje, že setrvává na názoru, že zprávy o zraněních manžela žalobkyně z 25.1.2012 považuje pro závěry žalované za nedostačující, kdy se jedná o zprávy 28 dnů staré, které svědčí o událostech nikoli bezprostředně předcházejících úkonu žalované (vykázání). V únoru 2012 tu nebyla žádná lékařská zpráva o zdravotním stavu (zraněních) žalobkynina manžela, nebylo případně provedeno ohledání jeho zranění samotnými policisty, nebylo pozitivního zjištění od sousedů a nebylo vyžádáno vysvětlení žalobkyně.

Shora popsany skutkový stav již byl předmětem hodnocení Nejvyššího správního soudu, a to v bodech [28] – [43] posledního zrušujícího rozsudku. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že vykázáním nebylo třeba zabránit útoku proti životu, zdraví či svobodě manžela žalobkyně. Ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména těch o povaze předcházejících útoků a jejich vlivu na psychický stav manžela žalobkyně lze dovodit jen, že v ohrožení se ocitl výhradně zájem manžela žalobkyně na ochraně jeho důstojnosti. Ačkoli Proti nejdůležitějším chráněným hodnotám každého člověka, tedy životu ani svobodě manžela žalobkyně, jednání žalobkyně jednoznačně nesměřovalo, a pokud jde o zdraví, tak ani v případě, že by všechna tvrzení jejího manžela k předcházejícím incidentům v lednu a únoru 2012 byla považována za (objektivně) zjištěná, nemohly by být útoky, jimž byl údajně

vystaven, vyhodnoceny jako natolik intenzivní a četné, aby aktuálně hrozily přerůst v nebezpečné útoky proti tomuto chráněnému zájmu. *Důvodný předpoklad* budoucího útoku musejí zakládat objektivně zjištěné skutečnosti, nikoli osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby. Zásah by bylo možné považovat za souladný se zákonem, i pokud by se zakládal pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, jež by však byly závažné a věrohodné, a současně by v konkrétní situaci nebylo možné další indicie získat nebo ty stávající verifikovat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal. Opatřit ovšem objektivizovaný podklad pro předpoklad blízkého se útoku proti lidské důstojnosti je velmi obtížné, zejména neproniknou-li projevy nesouladu ve společném soužití osob za stěny jejich obydlí, jako v tomto případě (šetření v sousedství žádné poznatky nepřineslo). Proto je potřeba obzvlášť pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi osoby, která tvrdí, že byla vícekrát napadena a nyní se obává útoku dalšího. Policisté mají nelehký úkol vážit, zda je zde rozumná pravděpodobnost, že některý ze zákonem předvídaných typů útoku nastane. Za tím účelem musí též vyhodnotit, zda je potřeba poskytnutí ochrany ohrožené osobě akutní, nebo zda je zde časový prostor pro ověření pravdivosti informací, s nimiž na policejní služebnu přišla.

V tomto případě se policisté rozhodli přistoupit k vykazání žalobkyně na základě čtyř výpovědí jejího manžela na policejní služebně, popisujících incidenty s křikem, urážkami a lehčí fyzickou újmou, z nichž některé se zřejmě odehrály před očima malého dítěte. Oni sami vnímali psychický stav žalobkynina manžela v den zásahu jako špatný („hroutil se a brečel“). Kromě téměř měsíc staré lékařské zprávy, jež nedokazuje mechanismus vzniku poranění, ale co do povahy verzi ohrožené osoby neodporuje, však nedisponovali žádnými zjištěními o tom, k čemu mezi manžely skutečně docházelo. Dotazy v sousedství byly bezvýsledné. Od žalobkyně samotné žádné informace neměli (až na její oznámení z doby před necelými dvěma měsíci o fyzickém napadení ze strany jejího manžela). V době, kdy se policisté rozhodovali, zda vykazání provést, žádné poznatky o chování žalobkyně s výjimkou těch, které jim zprostředkoval její manžel, neměli. Emoční výbuch, jehož byli v bytě manželů svědky, byl vyvolán teprve sdělením policistů žalobkyni, že je vykazána a co to pro ni znamená. Křik a nadávky vůči jejímu manželovi tedy nemohly odůvodnit provedení zásahu, neboť byly až jeho následkem. I kdybychom dospěli k závěru, že reakce žalobkyně na vykazání byla nepřiměřená (nadávky) a hrozila přerůst v něco nebezpečnějšího, nelze tím dodatečně odůvodnit zásah, který již dříve rozhodnutí policisté přijeli pouze vykonat, neboť tím by došlo k záměně příčiny za následek. Lze tedy shrnout, že policisté se rozhodli vykazat žalobkyni pouze na podkladě výpovědí jejího manžela a několik týdnů staré lékařské zprávy. Naplnění zákonných předpokladů pro vykazání žalobkyně ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá. Výpovědi žalobkynina manžela pouze ve spojení se zmíněnou lékařskou zprávou nejsou z hlediska jejich objektivity dostatečnými pro to, aby mohly sloužit jako rozumný předpoklad vykazání žalobkyně ze společného obydlí.

Policejní vykazání je faktickým, jednorázovým úkonem, který se odehrál za popsanych skutkových okolností a skončil opuštěním společného obydlí žalobkyní. Proto nemá smysl dlouze uvažovat nad tím, zda se situace mohla vyvinout jinak, kdyby její aktéři nejednali, jak jednali. Zřejmě však lze poznamenat, že pokud by žalobkyně reagovala na výzvu k podání vysvětlení stejným způsobem

jako na sdělení, že je vykázána, naplnila by tím předpoklady pro zásah a postup policistů už by nemohl být nazírán jako nezákonný. Za skutkového stavu, jak byl krajským soudem zjištěn, tj. zejména při absenci vyžádání vysvětlení vykazované osoby, však lze i lidsky porozumět excesivní reakci na zjištění, že nezbývá než opustit na několik dní vlastní obydlí i dítě, což se žalobkyni, která sama před necelými dvěma měsíci hledala u policie ochranu z důvodu fyzického napadení ze strany svého manžela, mohlo vcelku pochopitelně jevit jako překvapivé. Není úkolem správního soudu vyslovit, kdo byl v nezvládnutých manželských sporech obětí a kdo agresorem. S ohledem na nízkou míru objektivitu zjištění o skutečném chování obou manželů vůči sobě navzájem v uvedeném období to ani není možné. Scházely-li poznatky o agresivním chování žalobkyně na místě, zbylá opatřená zjištění pro závěr odůvodňující její vykazání ze společného obydlí nepostačí.

S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, již není zapotřebí podrobně zkoumat naplnění kritéria zvláštní závažnosti útoku proti lidské důstojnosti. Lze jen poznamenat, že obava „z hrubého útoku“ žalobkyně, jak hrozící nebezpečí v předcházejícím rozsudku pojmenoval krajský soud, by pro provedení vykazání stačit nemohla. Zákon totiž jednoznačně požaduje vyšší intenzitu zásahu do lidské důstojnosti ohrožené osoby, tzn. musí jít o velmi (mimořádně) silný, pro ohroženého obzvláště citelný útok. Skutková zjištění opatřená správním soudem musejí přitom vytvořit dostatečný podklad pro přezkoumatelný (právní) závěr o tom, že se o takové ohrožení v souzeném případě skutečně jednalo.

Za popsané situace se nelze spokojit s lakonickým prohlášením zasahujících policistů v jejich svědeckých výpovědích, že se snad jejich kolegové žalobkyni snažili kontaktovat, ale marně. Policisté měli vyvinout větší úsilí, aby v průběhu měsíce, kdy se incidenty odehrávaly, získali její vyjádření. Tvzení žalobkyně, že tehdy nepracovala a celodenně pečovala ve společném bytě o tříleté dítě, nenasvědčuje tomu, že by byla obtížně kontaktovatelná, a nebylo v řízení zpochybněno. I kdyby však skutečně nebylo možné žalobkyni vyhledat dříve, nevyšel dle Nejvyššího správního soudu najevo žádný důvod pro to, aby jí byla odepřena možnost vyjádřit své stanovisko, když ji policisté zastihli v bytě v okamžiku, kdy hodlali realizovat vykazání. Skutková zjištění o situaci na místě jednoznačně hovoří o tom, že žádná potyčka zjevně neprobíhala a situace se emočně vyhrotila až poté, co bylo žalobkyni oznámeno, že má opustit byt na deset dní a dceru v něm zanechat. Její právo vyjádřit se k vykazání implicitně plyne z § 44 odst. 5 zákona o Policii, kde se uvádí, že *„nesouhlasí-li vykázaná osoba s vykazáním, může proti němu na místě podat námítky, které policista uvede v potvrzení o vykazání.“* Policisté tedy měli žalobkyni poté, co se na místo dostavili, vyzvat, aby se vyjádřila, a její stanovisko zachytit v potvrzení o vykazání. Pokud tak neučinili, šlo o pochybení, jež ve spojení s tím, co bylo uvedeno výše, mělo vliv na zákonnost vykazání. Přestože je pro vykazující policisty náročné správně vyhodnotit podobnou konfliktní situaci mezi lidmi a zvolit adekvátní postup k jejímu vyřešení, jsou to profesionálové a patří to k jejich každodenní práci. Zde nešlo o natolik akutní stav, jenž by nepřipouštěl jiné řešení, než od sebe bezodkladně fyzicky oddělit osobu ohroženou od útočníka. Podle mínění soudu bylo možné s žalobkyní nejprve promluvit (a to i bez přítomnosti ostatních osob), zjistit její verzi událostí a případně ji seznámit s tím, jak by v případě pokračování v útocích či jejich stupňování policie postupovala dál. Že by se takové opatření minulo účinkem, nelze a priori předpokládat. Ze spisu se nepodává,

že by se kromě manželských rozmlísek žalobkyně kdy dopustila chování, jež by musela řešit policie.

Konflikty v mezilidských vztazích, ty rodinné nevyjímaje, nejsou ničím ojedinělým a v případě manželství, které spěje k rozvodu, spojenému s možností vzniku sporu o svěření dítěte do péče, mohou mít mnoho příčin i podob. Pravidelně zůstávají za zavřenými dveřmi a do zorného pole veřejné moci se dostanou, až překročí-li jistou míru, a proniknou tak do oblasti právní úpravy na poli práva přestupkového či trestního. I když však nevystane žádný důvod pro vedení formálního řízení, má policie k dispozici řadu faktických oprávnění (např. požadovat vysvětlení dle § 61 zákona o Policii ČR), tedy i možnosti, jak v konkrétní situaci postupovat, aby bylo dosaženo cíle (ochrany důležitého zájmu osoby žádající o pomoc) a zároveň nebyla nepřiměřeným způsobem zasažena práva jiné osoby, označené za útočníka. Vykázání, i když je časově omezené, představuje značný zásah do práva na soukromí a rodinný život vykazované osoby. Ta nejen že musí opustit svůj domov a hledat (i hradit) přechodné ubytování, ale přichází i v nikoli nepodstatné míře o faktickou možnost vykonávat svou rodičovskou zodpovědnost, zůstane-li její dítě v opuštěné domácnosti. Volit mezi v úvahu přicházejícími postupy by proto policie měla uvážlivě, tj. postupovat od mírnějšího opatření k přísnějšímu tak, aby byl zásah proporcionální nebezpečí, jež hrozí. Tím soud ovšem neříká, že konkrétní situace nemůže vyžadovat okamžitý zásah v podobě vykázání, je-li správně vyhodnocena jako nebezpečná. Vždy je třeba pečlivě vážit individuální okolnosti každého případu, neboť neopakovatelnost, prchavost situace a jednorázovost faktického zásahu se vzpírají zobecnění do univerzálního právního pravidla, kdy je vykázání namístě.

Krajský soud, vázán tímto závazným právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) rozhodl, že zásah žalované vůči žalobkyni spočívající ve vykázání ze společného obydlí dne 22.2.2012, byl nezákonný.

Pro úplnost soud dodává, že další důkazní návrhy účastníků neprovedl, když tyto nikterak nemohou objasnit skutkový stav rozhodný pro posouzení věci – zda právě v den 22.2.2012 tu měla žalovaná informace a skutečnosti poskytující v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání žalobkyně ze společného obydlí. Veškeré zamítnuté důkazní návrhy by totiž vedly ke zjištěním „ex post“, tj. ke zjištěním, které žalovaná v okamžiku vykázání žalobkyně neměla a nemohla se jimi řídit. Jejich provedením soud – na rozdíl od zasahujících policistů – rozhodoval na základě výhody časového odstupu, což reproboval Nejvyšší správní soud ve svém prvním zrušovacím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně byla v řízení plně procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla usnesením ze dne 3.5.2012 č.j. 22 A 47/2012-31 osvobozena od soudních poplatků v plném rozsahu, proto její náklady představují jen účelně vynaložené náklady zastoupení advokátem:

- a) odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč
bez DPH / úkon, při poskytnutí těchto
úkonů právní služby:

1) příprava a převzetí věci

§ 7 bod 5,
§ 9 odst. 3 písm. f)

2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
3) sepis repliky ze dne 15.6.2012*)	ve znění do 31.12.2012	6.300,00 Kč
β) odměna advokáta ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon, při poskytnutí těchto úkonů právní služby:		
1) účast u jednání 3.10.2013		
2) vyjádření ke kasační stížnosti žalované proti rozsudku krajského soudu ze dne 3.10.2013		
3) účast u jednání 25.6.2014	§ 7 bod 5,	
4) sepis kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku krajského soudu ze dne 30.6.2014	§ 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	12.400,00 Kč
γ) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. α) – β)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	2.100,00 Kč
δ) cestovné advokáta dne 3.10.2013 k soudu a zpět, při použití osobního automobilu, ujetí 198 km, základní náhradě 3,60 Kč/km, spotřebě 8,4 l Naturalu 95 / 100 km, ceně paliva 36,10 Kč/l	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 1 písm. b), § 4 písm. a) vyhl. č. 472/2012 Sb.	712,80 Kč 600,42 Kč
ε) cestovné advokáta dne 25.6.2014 k soudu a zpět, při použití osobního automobilu, ujetí 184 km, základní náhradě 3,70 Kč/km, spotřebě 4,8 l nafty / 100 km, ceně paliva 36,- Kč/l	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 1 písm. b), § 4 písm. c) vyhl. č. 435/2013 Sb.	680,80 Kč 317,95 Kč
ζ) ztráta času advokáta cestou k soudu a zpět 25.6.2014, v rozsahu 6 započatých půlhodin po 100,- Kč	§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,00 Kč
η) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - ζ)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	4.979,51 Kč
Celkem		28.691,48 Kč

*) odstranění vad žaloby ze dne 21.6.2012 soud nepokládá za účelně vynaložené náklady, když žalobkyni – zastoupené v řízení advokátem – nic nebránilo podat žalobu již v době zahájení řízení (2.4.2012) bez vad, které by bylo třeba odstraňovat

Soud proto uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení shora uvedenou částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Jakkoli byla žalobkyně osvobozena od soudního poplatku a byla v řízení procesně úspěšná, soud nepřenesl poplatkovou povinnost na žalovanou, když ta je

ze zákona osvobozena od soudních poplatků [§ 2 odst. 3, § 11 odst. 2 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. července 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu